

З НАШИХ ЛИСТУВАНЬ

10 листопада ц. р. вислано листа до Редакції „Вільного Слова” у Торонті наступного змісту:

Високоповажані Панове!

В дописі „Листопадове Святю в Торонті”, що з'явився у „Вільному Слові” з дня 7-го листопада ц. р. подано, що Листопадову Академію у Торонті „влаштували спільно всі наші комбатанські організації з винятком 5-ої Станиці 6. Вояків УНР та Легиону Симона Петлюри”.

У зв'язку з цим ми є змушені звернути Вашу увагу на наступне:

1. 5-та Станиця у Торонті є 5-ою Станицею Союзу Бувших Вояків у Канаді, а не, як було подано в згаданому дописі, „5-тою Станицею 6. Вояків УНР”. СБУВ у Канаді є організацією, що зачартерована ще 4 квітня 1937 року і до нього належать 6. вояки всіх українських формацій, що боролися за визволення України, а в тому і 6. Вояки Армії УНР.

2. 5-та Станиця СБУВ не взяла організованої участі в Листопадовій Академії лише тому, що ані Управи 5-ої

Станиці, ані Генеральної Управи СБУВ, що перебуває у Торонті, — до участі в Комітеті по влаштуванню Академії не було запрошено.

3. Належить висловити жаль також з того приводу, що подаючи відомості про урочисту Панахиду, що відбулася в Церкві св. о. Николая при Квін-Белвудс, на сторінках „Вільного Слова” не було згадки про Панахиду, що 1-го листопада о год. 12-ій відбулася в Православному Соборі св. Володимира при вулиці Бетерст, яку відправили Всечесні отці П. Семець і Д. Фотій. В цій Панахиді взяли участь і членство 5-ої Станиці СБУВ, на чолі з її Управою.

В ім'я справедливості ми просимо видрукувати цього листа в найближчому числі „Вільного Слова”.

Зпошаною і вояцьким привітом, —

Сот. І. Липовецький
голова Генеральної Управи
СБУВ у Канаді.

Сот. З. Шкурний
голова Управи 5-ої
Станиці СБУВ.

*Лист цей був видрукований у „Вільному Слові” ч. 48,
28 листопада 1959.*

ПОВІДОМЛЕННЯ АДМІНІСТРАЦІЇ „БЮЛЕТЕНЯ СБУВ”

На пресовий фонд „Бюлетеня СБУВ” до дня 25 листопада ц. р. пожертви зложили:

По 5 \$: К. Смовський, І. Липовецький, Д. Сачківський, М. Лубик. По 3 \$: І. Скляренок, В. Шелест, П. Калининчук, С. Маков. По 2.50 \$: Д. Харик. По 2 \$: С. Вальдштейн, В. Мошинський, О. Хоменко, М. Антоненко. По 1 \$: Ю. Стефанович, В. Демянчук, Н. Палій, М. Карпів, С. Гадвіч, О. Гудзяк, Т. Шкарупа, І. Розгін, М. Креер, С. Котляревський, О. Семотюк, І. Хребто, М. Липко. По 0.50 \$: Д. Данилюк. **Разом — 56 \$.**

На оплату кліш надіслали: К. Смовський — 6 \$.

Всім жертводавцям складають сердечну подяку —

Редакція і Адміністрація „Бюлетеня СБУВ”.

До дня 25 листопада ц. р. річну передплату в сумі 2 \$ внесли: **Вінніпег:** О. Гудзяк, О. Навроцький. **Гемилтон:** Т. Мельник, М. Антоненко, М. Деркач. **Сен Кетеринс:** І. Гейко, М. Яремій, В. Бенковський. **Монреаль:** С. Вальдштейн, В. Мошинський, О. Хоменко, В. Демянчук, К. Захарчук, І. Горбачевський, Н. Палій, М. Карпів, С. Гадвіч, І. Редчук. **Саскатун:** В. Носарик, П. Калининчук, С. Маков, М. Лубик, М. Сірий. **Торонто:** Ю. Стефанович, А. Мевша, С. Зубчевський, В. Ковальчук, Т. Витвицький, А. Шумовський, Е. Венгринович, В. Шелест, І. Гуменюк, І. Кіриченко, В. Мулевич, В. Завадська, С. Зинь, Ф. Колісник, І. Горішній, П. Тимчук, С. Сучул, С. Котляревський, І. Радкевич, О. Семотюк, С. Атаманчук. **Інші місцевості:** Д. Харик, І. Скляренок, Д. Данилюк.

США: Е. Приходько, М. Чорнокосинський, Г. Маслівець, Т. Шкарупа, І. Розгін, І. Гнойовий, Д. Лимаренко, М. Креер, Л. Ермолаєв, Т. Маль-Малюта, К. Клепачівський, В. Филонович.

Занотуйте на цих листах і Ваші імена! „Бюлетень СБУВ” — це Ваш літопис, Ваша трибуна і Ваш контакт з Генеральною Управою, з побратимами і зі світом. **Користуйтеся ним і підтримуйте його!**

Б Ю Л Е Т Е Н Ь

Союзу Бувших Українських Вояків
у Канаді.
Квартальник.

Видає Генеральна Управа СБУВ у Канаді.

Редакція застерігає собі право виправляти і скорочувати надіслані матеріяли.

Статті підписані прізвищем чи ініціалами автора не завжди є висловом становища Редакції.

Річна передплата — \$2.00.

Ціна окремого числа 50 центів.

Адреса листувань і грошових переказів:

J. LYPOWESKYJ,
179 Dowling Ave.,
Toronto 3, Ont., Canada.

BULLETIN

of the

UKRAINIAN WAR VETERAN'S LEAGUE, INC.

Published quarterly

by the

General Headquarters

of the

Ukrainian War Veteran's League in Canada.

Subscription rate:

\$ 2.00 a Year. Single copy \$ 0.50.

НА ОБКЛАДИНЦІ:

Епізод з Листопадового Рейду в Україну в 1921 році. „ОСТАННІ НАБОЇ” — образ артиста-малювача Леоніда Перфецького.

*

Кліше Українського Воєнно-Історичного Інституту у Торонті.

З М І С Т :

26 ЛИСТОПАДА 1919 року.

Ген.-пор. **О. Удовиченко** — Будьмо тверді, вірні і готові!

М. Лівицький — Український вояк — творець і носій ідеї Української Державности.

Ген.-хор. **А. Вовк** — Ювілейна дата зобов'язує нас переглянути наше минуле.

ІЗ ЖИТТЯ СОЮЗУ:

Сот. **І. Липовецький** — Гідно зустрінемо ювілей нашої Організації!

Воєнний Хрест. Опис Воєнного Хреста. Вояцька Зустріч у „Золотій Брамі”. З Діяльності Генеральної Управи СБУВ. 1-ша Станиця в Монреалі. 5-та Станиця у Торонті. 10-та Станиця у Саскатуні. Короткі інформації з життя СБУВ.

Пор. **Д. Сачківський** — Моя подорож на Захід Канади.

НАШІ ВТРАТИ:

Ольга Опанасівна ПЕТЛЮРА

Ген. Олександр ГРЕКОВ

Підхор. Степан ХАРИТОНЮК

ІЗ ЖИТТЯ ВЕТЕРАНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Союз Українських Ветеранів в Міннеаполісі.

Український Воєнно-Історичний Інститут у Торонті. Український Військово-Історичний Інститут в США.

В 4-ту річницю смерти

З НАШИХ ЛИСТУВАНЬ:

Лист до Редакції „Вільного Слова”.

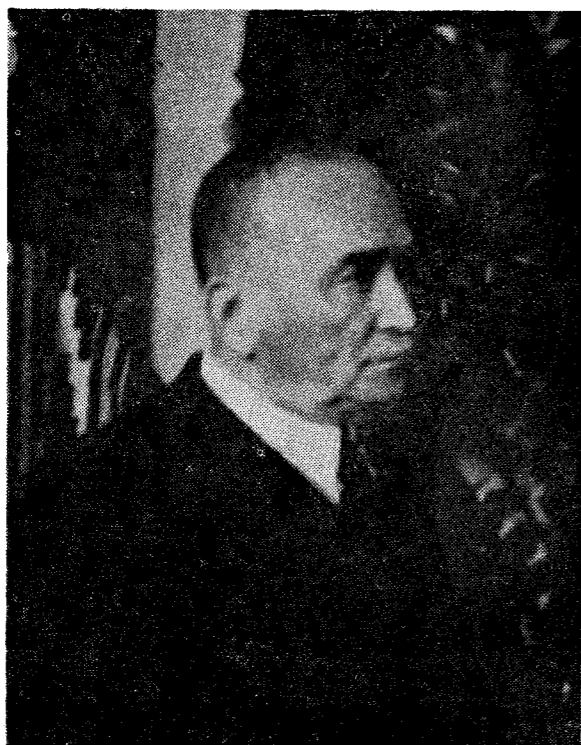
Повідомлення Адміністрації „Бюлетеня СБУВ”.

Кошт видання цього числа Бюлетеня
покрила 7-ма Станиця в Гемилтоні.

26 ЛИСТОПАДА 1919 РОКУ

26 листопада 1919 року, промовляючи до війська у т. зв. „трикутниківі смерті”, коли Українська Армія опинилася на маленькому клаптикові землі, оточена зо всіх сторін ворогом, Симон Петлюра казав:

„Дивлюсь на всіх Вас тут, пригадую і пізнаю не одно імя і обличча тих людей, з якими мені пощастило почати працю і боротьбу за волю України. В тому тяжкому стані, в якому перебуває армія в цю хвилю, може декому в серце закрадеться думка: — чи не пора, мовляв, нам сказати: — Не тратьте, куме, сили й спускайтеся на дно”. Не має більшої помилки, коли б хтось із нас так думав: чи ми своєю боротьбою здобудемо для України щонебудь? Так, наша боротьба в історії українського народу записана буде золотими буквами. Ми вступили на арену історії тоді, коли світ не знав що таке Україна. Ніхто не хотів визнавати її, як самостійну державу, ніхто не вважав нашого народу за окрему націю. Єдино боротьбою, упертою і безкомпромісовою, ми показали світові, що Україна є, що її нарід живе і бореться за своє право, за свою свободу і державну незалежність. Ті, що легковажили наш рух, тепер побачили уже, що ми така сила, якої не можна не брати під увагу. Самі російські большевики устами Леніна заявляють, що тільки через боротьбу з Україною большевизм не дійшов до західної Європи. Принаймось без гордоців і зайвої скромности, що за час нашої двохлітньої боротьби ми створили українську націю, яка й далі активно боротиметься за свої права, за право самостійно і ні від кого незалежно поряdkувати на своїй землі”...

Д-р СТЕПАН ВИТВИЦЬКИЙ

Президент Української Народної Республіки.

В моменті, коли українці у вільному світі урочисто і велично відзначають 75-річчя Президента Української Народної Республіки в екзилі д-ра Ст. Витвицького, Генеральна Управа, Управи Станиць і все членство Союзу Бувших Українських Вояків у Канаді бажають Високодостойному Ювілятові довгих літ життя, здоров'я і сил допровадити українські визвольні змагання до переможного завершення.

Торонто, 7. XI. 1959.

Ген.-пор. О. Удовиченко.

БУДЬМО ТВЕРДІ, ВІРНІ І ГОТОВІ!

**Генерал-поручник
Олександр Удовиченко**

Віце-президент Української Народної Республіки.

Наш нарід досі в неволі, але непохитно бореться за свою незалежність. У такі тяжкі часи, ми, сини поневоленої нації, не можемо стояти осторонь цих подій, мусимо на нашому вояцькому секторі, на нашому відтинку мобілізації українських сил у вільному світі — брати якнайбільшу активну участь.

Ми, українське вояцтво в еміграції, цю активну участь беремо, свідомі наших завдань і нашої відповідальності.

Усюди, де йде українська політична чи громадська робота, що прагне до консолідації та до конструктивної визвольної діяльності в користь нашої окупованої Батьківщини, — ми бачимо в перших рядах на-

ших вояків.

Як у нашій Армії в часах збройної визвольної боротьби не було місця на взаємне поборювання між окремими частинами в обличчі ворога, так і сьогодні ніхто з нас, українських вояків, не в силі зрозуміти, що би могло бути інакше на еміграції, на фронті політичної боротьби за визволення і теж в обличчі ворога.

Ми, українські вояки, є тут у вільному світі найбільшим консолідаційним чинником і виразником національної дисципліни і цю почесну роль мусимо виконувати і надалі, уперто і послідовно, бо в ній бачимо і завдання наших буднів і запоруку щасливішого українського **завтра**.

Я щасливий ствердити, що повсякчасно, у всіляких обставинах, у добрих, як і тяжких періодах нашого емігрантського життя, цю чародійну силу нашої вояцької солідарності, яка виходить далеко поза організаційні рямки в одній країні, але яка лучить нас понад кордони держав, понад континенти, понад наше партійне роздріблення.

Ми, українські вояки, розуміємо українську визвольну акцію у вільному світі, як надзвичайно поважне історичне завдання нашої еміграції. Ми розуміємо її, як обіднану співпрацю всіх наших партійних і групових сил, так як розуміли її правильно всі ті партії і групи, що однозгідно розбудували Державний Центр Української Народної Республіки в екзилі.

Те, що було рацією тоді, — це остається ще куди в більшій мірі рацією сьогодні. Єднаймося біля нашого Державного Центра, працюймо в напрямі консолідації, а не деструкції, у напрямі залагодження, а не загострення різниць, у напрямі братерства в лоні еміграції, а не ворожості.

Будьмо тверді, вірні і готові!

(З привітання на Воляцьку Зустріч у „Золотій Брамі“.)

Чайне прийняття для гостей і учасників 3-го З'їзду — поминки по бл. пам. сот. О. Савченкові 30 березня 1959 р. На світлинці — чоловік ст.л. Промовляє заст. голови Генеральної Управи ст.-лейт. М. Деркач.

М. Ливицький.

УКРАЇНСЬКИЙ ВОЯК — ТВОРЕЦЬ І НОСІЙ ІДЕЙ УКРАЇНСЬКОЇ ДЕРЖАВНОСТІ

Микола Ливицький

Голова Викон. Органу Української Національної Ради.

Зустріч відбувається для відзначення тих незабутніх подій, коли соборне Військо Українське переможно йшло вперед для здобуття від ворога столиці України, нашого славного Києва. Хай ця зустріч має місце далеко від нашої поневоленої і знедоленої Батьківщини, проте втіхою для нас усіх му-

Ген.-хор. А. Вовк.

ЮВІЛЕЙНА ДАТА ЗОБОВ'ЯЗУЄ НАС ПЕРЕГЛЯНУТИ НАШЕ МИНУЛЕ...

Ювілейна дата зобов'язує нас переглянути наше минуле й поміркувати про майбутнє.

Легенда Збройного Чину з доби Гетьманщини — з часів Богдана Хмельницького, Івана Виговського, Івана Мазепи, віками зберігалася в серцях української нації і нарешті в 1917 році перетворилася в реальну дійсність.

На зміну Мазепі й „мазепинцям” прийшли — Симон Петлюра і „петлюрівці”... Не судилося й „петлюрівцям” закінчити велику справу відродження Вільної Суверенної Соборної України... Розпочатий бій продовжується і буде тривати до нашої остаточної перемоги!...

Пригадуючи наші лицарські чини наших

силь бути непохитна віра і незаперечна певність того, що відновлення вільної незалежної і соборної Держави Української — здійсниться напевно.

Кожний учасник минулої визвольної боротьби може з почуттям зрозумілої гордості усвідомлювати собі, що творцем і носієм ідеї української державності було власне Українське Вояцтво, яке під проводом незабутнього Вождя нашого Симона Петлюри і під бойовими прапорами Української Народньої Республіки боролосся, кривавилося і вмирало за Україну.

Тепер Українське Вояцтво на чужині плекає свої славні бойові традиції, щоб передати їх тим майбутнім українським воякам, які прийдуть нам на зміну. Патріотизм і витривалість нашої старої гвардії дає приклад для всього українського громадянства і в ньому бачить своє оперття екзильний уряд УНР, що по мірі сил несе тяжке завдання репрезентації та очолювання нинішньої української визвольної акції.

Щастя Вам Боже! І хай Господь Всемогутній дозволить нам ще за життя побачити нашу Батьківщину вільною, незалежною і з'єдиненою!...

(З привітання на Воляцьку Зустріч у „Золотій Брамі”.)

армій на побойовищах слави в часи визволення змагань, — не вільно нам перебільшувати потужність відвічного нашого ворога й замикає очі на наші власні хиби.

У нашому історичному змаганні проти московського імперіалізму ми не раз перемагали московські збройні сили. Пригадаймо, до речі, бій під Конотопом, у якому гетьман Іван Виговський наголову розбив московське військо. То було триста літ тому...

Але після Конотопу гетьман Іван Мазепа сточив бій проти московського війська під Полтавою з наслідком трагічним для України. Ту добу великий гетьман Іван Мазепа окреслив одним реченням: „През незгоду ми пропали — самі себе звоювали!”...

У часі наших визвольних змагань остан-

нього періоду, під зверхнім командуванням Головного Отамана Військ УНР Симона Петлюри, українська армія мала десятки блискучих перемог. 1919-1920 роки нашої боротьби — це славна епопея завзятих упертих боїв з нашою перемогою над московськими арміями. Хоч посеред тих славних перемог ми мали й Любарські події вкінці 1919 року. Та з Любарського „трикутника смерті” Надніпрянська Армія УНР з честю вийшла й довершила легендарного Зимового Походу...

Остаточо не наші хиби заважили на висліді наших змагань. Геополітичне положення нашої багатой Батьківщини та міжнародній уклад зовнішніх політичних сил того часу спричинилися до того, що Україна була ізольована від усього зовнішнього віль-

ного світу і осамітнена у своїй боротьбі.

Міжнародня політична ситуація змінилася нині на нашу користь. Але вона накладає на нас, українців у вільному світі перебуваючих, великий обов'язок:

Мусимо потроїти наші зусилля до мобілізації наших духових, моральних і матеріальних сил для справи визволення України.

Мусимо бути готові духово, морально, психологічно і фізично до грядучих подій.

Передумовою наших успіхів на міжнародньому терені має бути консолідація всіх політичних сил на демократичній базі Державного Центру УНР.

На зовнішньому секторі мусить діяти один відповідальний чинник...

(З привітання на Воляцьку Зустріч у „Золотій Брамі”.)

ІЗ ЖИТТЯ СОЮЗУ

Сот. І. Липовецький.

ГІДНО ЗУСТРІНЕМО ЮВІЛЕЙ НАШОЇ ОРГАНІЗАЦІЇ

Союз Бувших Українських Вояків у Канаді існує вже 23 роки: його статут затверджено Канадійською Владою 2-го квітня 1937 року. У зв'язку з цим і черговий 4-ий З'їзд СБУВ, що має відбутися на весні 1962 року, збігається з 25-літтям існування нашої організації.

Пам'ятаймо про цю дату! Ми повинні відзначити чвертьвіччя існування нашої організації належно і велично, а деяка праця з цим пов'язана мусить бути розпочата вже відсьогодні.

Четвертий З'їзд СБУВ у 1962 році має бути не лише черговим з'їздом, що гляне на минувшину з погляду трьох років, — він мусить глянути на пройдений організацією 25-літній шлях. Він має представити повну історію нашої організації, в житті якої, як і в житті кожної організації, на протязі такого довгого часу напевно були не тільки хвилини творчої радості, але й хвилини журби і смутку. З почуттям глибокої вдячності цей Ювілейний З'їзд мусить згадати всіх піонерів, що творили СБУВ, що на протязі цього часу у ньому працювали, зробити перегляд і підсумок їх чвертьвікової праці та осягів, як і намітити напрямні на майбутнє.

Цей Ювілейний З'їзд мусить згадати і всіх тих, що належали до нашої воляцької родини, якою є СБУВ, і відійшли у вічність.

Зібрати повний і вичерпний матеріал до історії Союзу Бувших Українських Вояків у Канаді і є власне тією працею, що має бу-

ти розпочата вже тепер. Цей матеріал має бути основним джерелом для доповідів на Ювілейному З'їзді, як також для видання окремого Ювілейного Збірника, присвяченого 25-літтю існування нашої організації.

Зрозумілим є також, що для виконання цієї праці невислачальними будуть архіви Генеральної Управи, як джерела для черпання відомостей про минуле життя Союзу. Ця праця мусить бути оперта на широкий співпраці цілого нашого, приналежного до СБУВ, воляцького загалу.

Конкретно підходячи до справи, належить передовсім висловити побажання, щоб кожна станиця СБУВ на підставі своїх архівів написала і переслала до Генеральної Управи її власну історію. Але й поза цим управи станиць і окремі члени СБУВ зможуть багато допомогти у цій справі, надсилаючи до Генеральної Управи свої спогади про ті чи інші сторінки життя станиць, газетні вирізки, фотографії, витяги з протоколів цікавіших засідань управ, згадки про тих побратимів, що своєю працею прислужилися до розвитку організації, життєписів померлих побратимів і т. ін.

Зібрати цей матеріал для всебічного освітлення 25-літнього шляху нашої організації на 4-ому З'їзді і для видання Ювілейного Збірника СБУВ у Канаді — це наш обов'язок як перед нашою Організацією, так і перед тими побратимами, що на протязі цих довгих літ її життя творили.

В пам'ять сорокових роковин (1917-1957) відродження Українських Збройних Сил, законом схваленим Президією Української Національної Ради дня 8 березня 1958 року, встановлено пам'ятковий знак на орденській стрічці під назвою: „ВОЄННИЙ ХРЕСТ”.

„Пристаючи до виконання Закону про Воєнний Хрест, пригадую усім учасникам Збройного чину, що Мета, за яку хоробро і мужньо Ви змагалися на побойовищах слави, ще не досягнена. Бій триває далі!..

Най же пропам'ятний Воєнний Хрест буде для всіх Вас не лишень символом довершених Вами героїчних чинів, жертвенної самопосвяти за світлу ідею Державности України, але й пригадкою Ваших Обов'язків супроти поневоленої Батьківщини.

Будьте вірні до кінця світлим заповітам Лицарів, що впали на полі бою, але не зрадили України!”

Міністер Військових Справ
Андрій Вовк,
генерал-хорунжий.

ВОЄННИЙ ХРЕСТ

Належить ствердити, що справа Воєнного Хреста зацікавила ветеранські кола. Кожна пошта приносить декілька листів з виповненими анкетами, або з проханням додаткових інформацій. Є випадки, що в цих справах до Генеральної Управи надходять листи від побратимів і організацій, не належних до СБУВ.

Наказ МВС ч. 5 говорить, що „для пам'яті майбутніх поколінь про боротьбу українських збройних сил за українську державу Воєнний Хрест призначається як спадщина регалія для родів відзначених ним воюючих усіх станів (рядового, підстаршинського і старшинського) і передається їхнім нащадкам обох статей”.

У зв'язку із цим постає питання права на Воєнний Хрест для нащадків тих воюючих, що брали участь і загинули у визвольній боротьбі, або померли на еміграції.

На запитання Генеральної Управи СБУВ, Канцелярія МВС повідомила, що Міністер Військових Справ на цей момент уже звернув увагу. На черзі стоїть питання надання Воєнного Хреста всім змерлим воюючим української збройної визвольної боротьби. Коли це питання буде розв'язане позитивно, то тим самим буде розв'язане питання і про порядок надання Воєнного Хреста їх спадкоємцям.

Генеральна Управа СБУВ просить Побратимів, які ще не надіслали внесень на одержання Воєнного Хреста, приспішити цю справу, щоб дати їй можливість скерувати вже одержані внесень до МВС для їх дальшого оформлення.

ОПИС ВОЄННОГО ХРЕСТА

Подаємо витяг із „Статуту Воєнного Хреста Української Народньої Республіки (Додаток до Закону 8 березня 1958 року)”, який ми одержали від Канцелярії МВС:

III. Опис Воєнного Хреста

Параграф 10.

Зовнішній вигляд (Взірець ч. I):

1) Чоловий бік — металово плястичний і емальовий. Білий простораменний хрест, сполучений раменами з золотою чотирикінцевою промінистою зіркою, положений на два схрещені також золоті античні мечі; в осередку хреста, у блакитному коловому полі, золотий тризуб; колове поле оточене потрійним золото-біло-золотим пругом (білий колір-емаль).

2) Зворотний бік — металевий гладкий. На зворотному боці вирізано напис: — 1917-1957.

Воєнний Хрест носить на тридільній темнозелено-малиново-темнозеленій стрічці, при чому середня малинова смуга ширша від кожної з крайніх темнозелених.

СИМВОЛІКА

Простий білий хрест символізує **пряму** (простораменність) **чисту** (білий колір) **жертвенну самопосвяту** (хрест) **відродження** Українських Збройних Сил (зірка) **ідею Державности України** (тризуб) у **героїчній збройній боротьбі** (схрещені мечі).

Зелений колір стрічки символізує **відродження** і **відкрите поле** боротьби; колір **малиновий** вказує на старий український традиційний історичний козацький знак **криявого змагання**.

В 1954 році 5-та Станиця СБУВ відзначила в оселі „Київ” 35-ті роковини здобуття Києва. На світліні: формується колона членів СБУВ до дефіляди.

ЗУСТРІЧІ І КОНФЕРЕНЦІЇ

Генерал-поручник
О. Загородський

Генерал-хорунжий
М. Садовський

Генерал-хорунжий
М. Крат

ВОЯЦЬКА ЗУСТРІЧ У „ЗОЛОТІЙ БРАМІ”

29-30 серпня ц. р. в оселі „Золота Брама” біля Гемилтону відбулася Зустріч бувших українських вояків Канади і США, присвячена 40-им роковинам здобуття Києва з'єднаними арміями УНР і УГА. Організацію Зустрічі перевела 7-ма Станиця Союзу Бувших Українських Вояків у Канаді. Головними моментами Зустрічі були: польове Богослуження, дефіляда членства СБУВ перед генералітетом і спільний обід.

Польове Богослуження відправив капелан 7-ої Станиці п.-от. В. Федак. Станиці СБУВ з Торонта і Гемилтону взяли участь в Богослуженні зі своїми прапорами. Всеч. прот. о. В. Федак виголосив високопатріотичне душпастирське слово, в якому привітав присутніх на Зустрічі учасників визвольних змагань 1917-1921 років на чолі з присутніми ген. О. Загородським, ген. М. Кратом і ген. М. Садовським. Генерал О. Загородський взяв участь в урочистостях в уніформі генерала Армії УНР.

В дефіляді членства СБУВ перед генералітетом і штабовою старшиною, яку провадив член Генеральної Управи СБУВ пор. Д. Сачківський, взяло участь біля 80 членів 5-ої і 7-ої Станиць. Дефіляду попереджала

шотландська військова оркестра і станичні прапори. Приймавши дефіляду, ген. О. Загородський звернувся до вояцтва з бадьорою промовою, в якій зупинився на військовій ситуації в серпні 1919 року, коли то в бравурному марші і серед тяжких боїв було здобуто Київ.

У спільному обіді взяло участь до трьох соток осіб. Відкрив його своєю промовою голова 7-ої Станиці побратим М. Гудима, провадив — голова Генеральної Управи сот. І. Липовецький. Веселесний п.-отець В. Федак поблагословив трапезу молитвою. Під час обіду промовляли сот. І. Липовецький і полк. О. Кузьмінський. Ген. П. Крат виголосив довшу промову, глянувши у ній також на Серпень 1919 року з віддалі минулих 40 років. Його промова була багатократно переривана бурхливими оплесками. Обід було закінчено співом українського і канадійського національних гімнів.

По упливі години гостей знову було запрошено у залю, в якій відбулося урочисте вручення відзнак СБУВ генералам О. Загородському і М. Кратові. Урочистість відкрив член Генеральної Управи хорунжий М. Сокіл. Промовляли: голова Генеральної Управи сот. І. Липовецький, ген. О. Загородський і ген. М. Крат.

ПРИВІТАННЯ НА ВОЯЦЬКУ ЗУСТРІЧ У „ЗОЛОТІЙ БРАМІ”

„Нехай Боже благословення буде на всіх учасників Зустрічі”...
Архископ Михаїл.

„Нехай цей спогад кріпить Ваші вояцькі серця і роз'яснить трудні дні Вашого дождання нового вояцького чину”...
Степан Витвицький.

Учасників Зустрічі у „Золотій Брамі” вітали:

Високопреосвященніший Владика Архископ Михаїл, Президент Української Народної Республіки в екзилі — д-р Ст. Витвицький, Віце-Президент УНР в екзилі — ген. пор. Ол. Удовиченко, Голова Ради Міністрів Державного Центру УНР — М. Ливицький, Керманч Військового Ресорту УНРади — ген. хор. А. Вовк, Представництва Виконного Органу УНРади в США і Канаді, Ген. хор. К. Смовський, ген. хор. Ол. Вишнівський, полк. В. Филонович, полк. В. Чабанівський, сот. П. Олексієнко, сот. Ол. Вдовиченко, д-р Т. Олесіюк,

Головна Управа Українського Канадійського Легіону, Управа Українського Канадійського Легіону у Торонті, Комітет Українців Канади — централь у Вінніпегу, Головна Управа Союзу Українських Ветеранів у Німеччині, Головна Управа Т-ва Вояків Армії УНР у Франції, Головна Управа Фронту Симона Петлюри в Англії, Головна Управа Союзу Українців Воєнних Інвалідів в Німеччині, Станиця Союзу Українських Ветеранів в Мінеаполісі, Управа Української Стрілецької Громади — Відділ у Ванкувері, Український Воєнно-Історичний Інститут у Торонті, Управи станиць СБУВ: 1-ої у Монреалю, 4-ої у Вінніпегу, 5-ої у Торонті і 10-ої в Саскатуні, Головна Управа СУЖЕРО у Канаді і Відділ СУЖЕРО у Торонті, Центральний Комітет Українського Національно-Державного Союзу у Мюнхені, Головна Управа Українського Національно-Державного Союзу в США, Головна Управа Українського Національно-Демократичного Союзу у Канаді, Управа Відділу УНДС в Мінеаполісі.

Усім тим, хто своєю присутністю вшанував Вояцьку Зустріч у днях 29-30 серпня ц. р. в „Золотій Брамі”, хто єднався думками з зібраними учасниками Зустрічі і надіслав своє привітання, хто своєю працею допоміг нам в організації Зустрічі, — Генеральна Управа і Управа 7-ої Станиці Союзу Бувших Вояків у Канаді висловлюють щире вояцьке подяку.

Фото сот. В. Мошинського.

12 років тому, 30 листопада 1947 року, в залі Православної Церкви св. Софії в Монреалі відбулося урочисте вручення відзнаки СБУВ Архiepіскопові Метиславові Урочистість відбулася в присутності всіх членів 1-ої Станиці, що тоді лічила у своєму складі до 40 осіб.

На світлинні: митрф. прот. о. В. Слюзар, Я. Редчук, полк. С. Вальдштейн (причіплює відзнаку), архієп. Метислав, бл. пам. М. Вунничук, хор. В. Демянчук, Ф. Татарчук, О. Клим, бл. пам. Салабай, І. Білоніжка і М. Каршів.

1-ША СТАНИЦЯ У МОНТРЕАЛІ

У днях 5 — 7 вересня ц. р. представники Управи 1-ої Станиці СБУВ в особах — довголітнього голови і засновника Станиці полк. С. Вальдштейна і сучасного голови Управи сот. В. Мошинського відвідали Торонто з метою навязання тіснішого контакту з Генеральною Управою і з торонтонським вояцьким активом. 5-го вересня щ. р. вони відбули довшу розмову з президією Генеральної Управи. Сот. В. Мошинський відвідав також Управу 7-ої Станиці і цілу низку місцевостей Онтарія. Полк. С. Вальдштейн, будиши гостем голови Генеральної Управи, перебував ці дні у Торонті, склав декілька візит, був присутній на Богослуженні в Православному Соборі Св. Володимира, а 7-го вересня взяв участь у поширеному засіданні Генеральної Управи, де мав можливість зустрітися з багатьма представниками місцевого вояцького активу.

26-го вересня ц. р. в Монреалі відбулися Надзвичайні Загальні Збори членства 1-ої Станиці. На порядку денному цих Зборів були такі точки, як звіт полк. С. Вальдштейна з побуту у Торонті і з засідання Генеральної Управи 7-го вересня ц. р., справа Военного Хреста, Хреста Симона Петлюри, справа Бюлетеня СБУВ, різні справи фінансового і організаційного характеру, доповіді делегатів до місцевого КУК і т. ін. Про справи, зв'язані з Военним Хрестом і Хрестом Симона Петлюри, широкі інформації подав сот. В. Мошинський. Відбувся жвавий обмін думок. Ухвали Зборів надіс-

лано до Генеральної Управи. Вони містять у собі багато думок і побажань щодо поточної і майбутньої її діяльності. На Зборах було переведено збірку передплати на Бюлетень СБУВ.

5-ТА СТАНИЦЯ У ТОРОНТІ

31 жовтня ц. р. відбулися чергові квартальні збори членства 5-ої Станиці у Торонті. Головними точками порядку денного були: прийняття нових членів, справоздання з діяльності Управи, яке зложив голова Управи сот. З. Шкурупій, фінансовий звіт, який зреферував член Управи І. Радкевич, і інформаційна доповідь сот. І. Липовецького про сучасний стан, працю і актуальні проблеми життя СБУВ. На цих зборах було обрано також номінаційну комісію, що має підготувати обсаду керівних становищ у Станиці на недалеких вже її річних загальних зборах, що мають відбутися 27 грудня цього року.

21 листопада ц. р. 5-та Станиця відправила на місце вічного спочинку св. пам. Побратима С. Харитонюка, що 15 листопада, після тяжкої і невилічимої хвороби, помер у Кінгстоні і був похований на цвинтарі Проспект в Торонті.

22 листопада ц. р. з ініціативи Управи 5-ої Станиці в Катедрі Св. Володимира відбулася урочиста Панахида за душі Героїв Базару. Панахиду відправив Архiepіскоп Михаїл в сослуженні п.-отців П. Самця, Д. Фотія і І. Пестуна. Співав Катедральний

Хор під керівництвом п. Ю. Головка. 5-та Станиця, Буковинський Курінь, СУЖЕРО і ОДУМ взяли участь в Панахиді зі своїми прапорами.

Після Панахиди члени 5-ої Станиці на чолі з її Управою і Генеральною Управою СБУВ, а також певна кількість українського громадянства зібралися у церковній залі, де короткою імпрезою було вшановано пам'ять 359-ти Лицарів поляглих під Базаром. Імпрезу відкрив голова 5-ої Станиці сот. З. Шкурупій. Ген. М. Садовський після короткого вступного слова зачитав низку віршів, в яких образно була представлена трагедія під Базаром і незломний дух поляглих там героїв, пам'ять яких вшановано повстанням з місць.

10-ТА СТАНИЦЯ У САСКАТУНІ

Вкінці жовтня ц. р. 10-та Станиця у Саскатуні улаштувала прощальний вечір для побратима М. Лубика з нагоди його переїзду на постійний побут до Едмонтону. Побратим М. Лубик був першим головою 10-ої Станиці і щирим та чесним працівником, з яким легко було провадити громадську роботу. У той вечір члени Станиці несподівано зібралися в помешканні родини Лубиків. Голова Управи С. Мацьків вручив п-ву Лубикам дарунок від членів Станиці та побажав їм добре влаштуватися в новому місці осідку і щасливо прожити ще многі літа. Побратим М. Лубик подякував членам Станиці за подарунок і побажання та висловив жаль, що йому доводиться залишити побратимів 10-ої Станиці, з якими лучили його довгі роки спільної праці. На його пропозицію побратим П. Калинчук перевів збірку на военных інвалідів, яка дала 28 дол.

З ДІЯЛЬНОСТІ ГЕНЕРАЛЬНОЇ УПРАВИ

(серпень — листопад 1959 року)

В серпні-листопаді ц. р. відбулося три засідання Генеральної Управи, а саме:

22 серпня — поширене засідання з Управою 7-ої Станиці і представниками 5-ої Станиці, яке було присвячене виключно справі організації Вояцької Зустрічі у „Золотій Брамі”.

7 вересня ц. р. — поширене засідання, на порядку денному якого стояла справа „Военного Хреста”. Обрано Краєву Раду „Военного Хреста” при СБУВ у складі: майор М. Битинський — голова, сот. П. Федо-

ренко і хор. С. Кравченко — члени Рад. Було порушено також справу Хреста Симона Петлюри для членів СБУВ, що його забили, як також для тих, що мають право цієї Хреста, але з різних причин до цього часу його не придбали. На цьому засіданні крім членів Генеральної Управи, були присутні: ген. М. Садовський, майор Битинський, довголітній голова 1-шої Станиці Монреалі — полк. С. Вальдштейн і сот. Харитонюк.

Управам Станиць розіслано формуляр „Внесення” на одержання „Военного Хреста”, які мають бути доручені членств СБУВ для відповідного вивчення.

27 вересня ц. р. представники Генеральної Управи сот. І. Липовецький і пор. Сачківський відвідали 8-му Станицю у Саскатуні. На зборах членів Станиці, що були скликані з цієї нагоди, сот. І. Липовецький поінформував присутніх про життя працю як Генеральної Управи, так і СБУВ у цілому. Після доповіді відбувся живий обмін думок на порушені в ній теми. Зокрема була обговорена справа „Военного Хреста”, Бюлетеня СБУВ, а також шлях поживлення життя Станиці.

Член Генеральної Управи пор. Д. Сачківський відбув подорож на Захід Канади і жовтня ц. р. відвідав 10-ту Станицю у Саскатуні, а 24 жовтня — 4-ту у Вінніпегу. На зборах членства цих станиць були подано інформації про працю і потреби Генеральної Управи та відбувся обмін думок щодо різних актуальних проблем життя СБУВ.

31 жовтня ц. р. голова Генеральної Управи сот. І. Липовецький на зборах членств 5-ої Станиці у Торонті виголосив інформаційну доповідь про сучасний стан, працю актуальні проблеми життя СБУВ.

7-го листопада ц. р. відбулося вже шосте за черги засідання Генеральної Управи в сучасного складу. На цьому засіданні кооперовано до Управи Коменданта 5-ої Станиці сот. З. Шкурупія та обговорено низку спеціальних організаційного і фінансового характеру. Член Управи пор. Д. Сачківський зложив звіт із своєї поїздки на Захід Канади. Зверджено прийняття цілої низки нових членів. Визначено тимчасову Управу новоствореної Станиці СБУВ у Лондоні, Онтаріо.

В серпні-листопаді ц. р. було вміщене в пресі 24 згадки про СБУВ. З канцелярії Генеральної Управи в цьому часі вийшло понад 100 різного роду листів.

Пор. Д. Сачківський.

МОЯ ПОДОРОЖ НА ЗАХІД КАНАДИ

Використовуючи мої цьогорічні відпочинкові ферії, я відбув подорож на Захід Канади і з доручення Генеральної Управи відвідав Станиці СБУВ у Вінніпегу і Саскатуні.

До Саскатуну прибув я увечері 20 жовтня і провів тут два дні. Була пізня вечірня пора, але на двірці мене зустріли побратими С. Мацьків — голова Управи Станиці і П. Калинин — секретар. В перший раз бачився я з ними, але цього не відчувалося, здавалося, що ми вже знаємося віддавна. День провів у побратима Ілька Чижа — заступника голови управи Станиці. 21-го жовтня відбулися збори членства. Вечір проминув у взаємній виміні інформацій, думок і побажань. На другий день рано я виїхав до Вінніпегу. На двірць, і цим разом, проводжали мене побратими С. Мацьків і П. Калинин.

24 жовтня ц. р. з нагоди мого приїзду відбулися збори членства 4-ої Станиці у Вінніпегу. Серед присутніх — сот. О. Навроцький — голова Станиці, сот. Фініківський — секретар, сот. інж. Гудзяк, ред. Тиктор, інж. Боровський, ред. Волинець, сот. Жила, сот. Задорожний. Люди, що в місцевому громадському житті відіграють видатну роль і роблять поважну роботу.

Подав інформації про діяльність і потреби Генеральної Управи та про деякі актуальні справи, які цікавлять нині весь ветеранський загал. В надзвичайно приємній атмосфері відбулися запити, дискусії, обмін думок. Багато питань, які для свого вивчення кореспонденційним шляхом вимагали б довшого часу — вирішуються тут одразу. Безпосередні зустрічі представників Генеральної Управи з управами і членством станиць мають велике значення. В цьому переконався я під час моєї подорожі.

Мушу при цьому зазначити, що не жалую часу, який для відвідин станиць був відірваний мною від мого відпочинку. Моя подорож дала мені велике задоволення. Я вдячний членам 4-ої Станиці у Вінніпегу за миле прийняття для мене. Я переконався, що для дорогих побратимів — як 10 Станиці варто працювати, присвячувати їм час, бо ця праця буде ними відповідно використана для нашої національної справи. За сердечне прийняття особливо щиро подяку при цій нагоді складаю побратимам С. Мацькову, його братові і дружині, І. Чижеві і П. Калининкові.

КОРОТКІ ІНФОРМАЦІЇ З ЖИТТЯ СБУВ

* Справа організації Станиці СБУВ у Лондоні, Онт. стала на реальний ґрунт. Генеральна Управа на засіданні 7 листопада ц. р. прийняла в склад членів СБУВ побратимів К. Кузьменка, Г. Сніга, Т. Маниленка і Ф. Королюка та доручила їм справу організаційного оформлення 12-ої Станиці СБУВ. До тимчасової Управи увійшли: К. Кузьменко — голова, Г. Сніг — секретар і Т. Маниленко.

* На кварталних Зборах членів 5-ої Станиці у Торонті прийнято в склад членів СБУВ д-ра Г. Шиманського і інж. О. Охрима.

* 26 жовтня ц. р. минуло 60 років життя побратимові Д. Харикові, що стало перебуває в Сарнії, Онт. Належучи до 1-ої Станиці в Монреалі, побратим Д. Харик вложив і свою помітну цеглину в розбудову та розвиток СБУВ. В часі масового переселення українських скитальців допоміг 26 родинам переселитися до Канади. Перебуває він і нині в постійному контакті з Генеральною Управою, ставлячи себе до диспозиції в усіх випадках, де він може чимось допомогти нашій ветеранській організації. Шановному Ювілятові складаємо найкращі побажання щасливих і многих літ життя, міцного здоров'я та сил і енергії до дальшої національної роботи.

* 26 грудня ц. р. минає 70 років життя командантові 8-ої Станиці СБУВ у Сен Кетеринс побратимові І. Гейкові. Шановному Ювілятові складаємо також наші найкращі побажання всякого добра у його житті.

* Колишній голова 10 Станиці у Саскатуні побратим М. Лубик переїхав на постійний побут до Едмонтону. Бажаємо йому щастя на новому місці поселення і надіємося, що своєї енергії не щадитиме він і там для розвитку нашої організації.

* Колишній голова 8-ої Станиці у Сен Кетеринс побратим Ф. Мороз 15 листопада ц. р. в автомобільній катастрофі втратив дружину, тяжко раненого 7-літнього сина перевезено до шпиталю. Дорогому побратимові висловлюємо наше щире та глибоке співчуття від цілої нашої ветеранської родини.

* В листопаді ц. р. відвідав Торонто член Управи і секретар 4-ої Станиці у Вінніпегу побратим С. Фініківський. Свій побут у Торонту він використав для поглиблення зв'язку з місцевим ветеранським активом. 15 листопада взяв він участь у поширеному

засіданні Управи 5-ої Станиці, 17 листопада відбув довшу розмову з президією Генеральної Управи, склав візити ген. М. Садовському і цілій низці побратимів та осіб, що беруть активну участь в місцевому громадському житті.

* 1 листопада ц. р. в православній Катедрі Св. Володимира в Торонті відбулася урочиста Панахида по українських вояках, що загинули у Листопадовому Зриві. Панахиду відправили всечесні отці П. Самець і Д. Фотій. Співав катедральний хор. В Панахиді

взяли численну участь українське громадянство і 5-та Станиця СБУВ на чолі з її Управою. Було переведено збірку на українських інвалідів, що дала 147 доларів.

* 21 листопада на поминках св. пам. побратима С. Харитонюка було зібрано 39 дол. на УНРаду і українську пресу у Канаді. Ввечері того дня делегація СБУВ відвідала Архиепископа Михаїла і Представника ВО УНРади у Канаді ген. М. Садовського та зложила їм привіт і найкращі побажання з нагоди їхніх іменин.

НАШІ ВТРАТИ

Дня 23-го листопада ц. р.
по тяжкій недусі і стражданнях
у околяся в Бозі, на 74-му році свого життя,

ОЛЬГА ОПАНАСІВНА

П Е Т Л Ю Р А

Дружина Покійного Голови Директорії
і Головного Отамана Військ Української
Народної Республіки.

Перед пам'яттю Покійної у глибокому смутку
низько схиляємо наші голови.

Генеральна Управа, Управи Станиць
і Членство Союзу Бувших Українських
Вояків у Канаді.

Дня 3 грудня ц. р. у Відні помер

генерал **ОЛЕКСАНДЕР ГРЕКОВ**

За часів Української Центральної Ради був він Командантом 2-ої Сердюцької дивізії, на початку 1919 року командував південним відтинком фронту і провадив переговори з французьким командуванням в Одесі в справі визнання України західними державами. Був міністром військових справ в уряді Української Народної Республіки. В червні 1919 року, як начальний вождь Української Галицької Армії, провів вдалу „Чортківську Офензиву” проти поляків. 1945 — 1956 роки провів на засланні.

Перед світлою Його пам'яттю низько клонимо наші чола.

Генеральна Управа, Управи Станиць
і Членство Союзу Бувших Українських
Вояків у Канаді.

ПІДХОРУНЖИЙ СТЕПАН ХАРИТОНЮК

15 листопада ц. р. у Кінгстоні упокоївся в Бозі член 5-ої Станиці СБУВ сл. пам. Степан Харитонюк. Ще за свого життя Покійний висловив бажання, щоб його було поховано в Торонті. Волю Покійного виконано і його тлінні останки 18 листопада були перевезені до Торонта і зложені в похоронній каплиці Кардинала, який і зайнявся улаштуванням похорону Покійного.

У четвер і п'ятницю відбувалися тут поминальні Богослуження, що їх відправили о. Д. Фотій і о. І. Пестун, а в суботу 21 листопада після короткої Служби Божої в Катедрі Св. Володимира, яку відправив о. Д. Фотій, і на якій посмертну молитву прочитав Владика Архиепископ Михаїл, Покійного було поховано на цвинтарі Проспект.

Над свіжою могилою промовляли Всех о. Д. Фотій, п. Ігор Шкрумеляк — від українського населення Кінгстону, інж. Е. Пастернак — від Комітету Українців Канади і ген. М. Садовський — від Союзу Бувших Українських Вояків у Канаді.

На поминках, що після похорону відбулися в приміщенні Української Катедральної Православної Громади, було виголошено також багато промов, промов щирих, із серця пливучих, що витискали сльози на очах у багатьох побратимів по зброї. Бо з Покійним лучили їх не тільки часи тяжкого вояцького труду в часах визвольних змагань, але й усебічна громадська праця на еміграції.

Сл. пам. С. Харитонюк народився 28 листопада 1900 року в Никанівці на Великій Україні. Був він тим вибранцем долі, що в роках Української Всенациональної Революції відчув у своєму серці обов'язок стати в лави борців за визволення свого народу. І

цей обов'язок він чесно виконав як вояк і як громадянин.

Військова ранга Покійного — підхорунжий, фах — кулеметчик, військова формація 4 Київська Дивізія. Був він лицарем Зимового Походу і Листопадового Рейду в Україну в 1921 році. Був незамінним товаришем і просякнутим до мозку кости вояком. Найбільш відповідальні бойові завдання виконував з гумором, з усмішкою на обличчі. Але там, де діяли його кулемети, ворогові не було легко.

Покійний чудом урятувався від смерти в Листопадовому Рейді в 1921 році. І може саме тому він у пізніших роках зложив своє життя на вівтар служення своєму народові. Поза громадським життям він ніколи не був. Громадський обов'язок був у нього завжди на першому пляні, а вже на другому — він і його родинні справи. Громадській праці він щиро віддавався під час свого короткого перебування в Англії, як також і в Канаді. У Кінгстоні дев'ять літ перебував на становищі секретаря Комітету Українців Канади, був місцевим представником Фінансового Уповноваженого Виконного Органу УНРади на Канаду, багато уваги присвячував церковним справам, був активним членом 5-ої Станиці СБУВ.

Св. пам. С. Харитонюк осиротив дружину Розалію і залишив по собі смуток у наших вояцьких серцях. В оточеній безліччю квітів і вінків, у своїй домовині лежав спокійний і гордий, як може бути спокійний і гордий вояк-громадянин, що Богом даний йому талан не закопав у землю і що свій обов'язок перед Батьківщиною виконав чесно і до кінця.

Фото ген. К. Смовського.

Посвячення українського національного прапора в церкві св. Михаїла в Міннеаполісі, 18 січня 1958 року.

Цей прапор був вручений Губернаторові стейту Міннесота Оверлу Фріману під час урочистого проголошення ним дня 22 січня днем Української Незалежності. Прапор посвятили українські пан-отці Сейнт Пол і Міннеаполісу. На посвяченні прапору був присутній голова ВО УНРади М. Ливицький. Почесну варту при прапорі несли українські ветерани. На світліні (зліва направо): полк. В. Филонович, сот. О. Вдовиченко (тримає прапор), інж. В. Романовський, ген. хор. К. Смовський, голова ВО УНРади М. Ливицький і проф. О. Грановський.

ІЗ ЖИТТЯ ВЕТЕРАНСЬКИХ ОРГАНІЗАЦІЙ

Союз Українських Ветеранів в Міннеаполісі

Рухливий і активний Союз Українських Ветеранів в Міннеаполісі 25 жовтня ц. р. відзначив 300-ту річницю перемоги української зброї над Москвою під Конотопом. Доповідь „Бій під Конотопом” прочитав полк. В. Филонович. По доповіді відбулося чайне прийняття. Дохід з імпрези призначено на допомогу українським інвалідам в Європі.

Український Воєнно-Історичний Інститут у Торонті.

В днях 9—11 жовтня ц. р. УВІІ у Торонті організував у Судбурах, Онт. свою чергову виставку пам'яток Української Визвольної Боротьби. Виставка знайшла широкий відгомін у місцевій англомовній пресі.

„Українська незалежність короткотривала, але є ще надії”. Під таким наголовком судбурська газета „Садбурі Дейлі Стар” 14 жовтня ц. р. помістила простору статтю, присвячену виставці і питанню української незалежності. Автором цієї статті є Роберт Івенс, сталий співпрацівник вищезгаданої газети. В цій статті автор інформує читачів про працю генерала М. Садовського — організатора виставки, про походження зібраних ним експонатів, досить докладно описує ці експонати і коротко подає перебіг україн-

„Нехай слава усіх героїв, які своєю кров'ю зрошували шлях до здобуття Києва від московсько-большевицьких банд, — живе вічно!”

Український Відділ Канадійського Леґіону у Торонті.

(З привітання на Воляцьку Зустріч у „Золотій Брамі”.)

„Нація, що так уперто і запекло провадить боротьбу за свою незалежність, — мусить перемогти і переможе!”

Ген.-хор. А. Вовк.

(З привітання на Воляцьку Зустріч у „Золотій Брамі”.)

Фото п. П. Шкурупки.

Чолова стіна Виставки Українського Воєнно-Історичного Інституту, що відбулася в рамках Воєцького Свята 6—7 червня ц. р. у Торонті.

ських визвольних змагань 1917-1921 років.

Автор статті також подає винятки своєї розмови з ген. М. Садовським, в якій ген. М. Садовський поінформував його про діяльність українського уряду в екзилі, про свою працю над збиранням пам'яток і свій намір продовжувати цю працю до кінця свого життя.

Дуже приємно зауважити, що виставки Українського Воєнно-Історичного Інституту цікавлять не тільки українців, але притягають увагу й канадійців і таким чином знайомлять їх з українськими проблемами і пропагують справу української незалежності.

Виставка в Судбурах це — черговий і поважний успіх Інституту.

М. Л-ий.

УКРАЇНСЬКИЙ Військово-Історичний Інститут в США

У цьому році УВІ в США під час святкування Дня Незалежності й Соборності влаштував виставки в таких містах Ньюарк,

Пасейк, Нью Бронсвік. В Пасейку відповідну доповідь мав ген. О. Загородський, а в Нью Бронсвіку і в Ньюарку — полк. К. Дацько.

Протягом квітня ц. р. в Нью Йорку була відкрита виставка Інституту в залі Української Православної Громади Св. Володимира. Заходами Інституту, 9 травня ц. р., було влаштовано відзначення 70-ліття ген.-пор. О. Загородського.

УВІ в США переслав частину своїх експонатів до полк. С. Лазуренка, заходами якого було організовано військово-історичну виставку в Детройті, а також до ген. К. Смовського, який також улаштував виставку у Міннеаполісі.

За короткий час існування Інституту він виготовив тисячі мікрофільмів з оригінальних військово-історичних документів та світлин. Усі оригінали та мікрофільми зберігаються в „сейфі“ Першого Національного Банку. Пересувальна Виставка Інституту має понад 1.000 світлин, що охоплюють історію українського війська від найдавніших часів аж по останні дні.

В 4-ту РІЧНИЦЮ СМЕРТИ

Витяг з листа до
сот. І. Липовецького
з датою — 8. І. 1953
року:

Був. комендант 5-ої
Станиці і заступник
голови Генеральної
Управи СБУВ
у Канаді.

Тиміш ОМЕЛЬЧЕНКО полк. Армії УНР
(21. II. 1893 — 6. IX. 1955)

Помогти, Боже, нам українцям з'єднатися нарешті в одній своїй визвольній боротьбі й під одним українським проводом, як цього вимагає дім усіх наших земляк за українську правду, волю й державність! Воротися до і вярнути такого з'єднання мусимо бути ми, українці вояки!!
З воєнним привітанням М. Шмалевич

